

Žalm 22

Radůza

Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?
Proč jsi tak daleko od mé záchrany,
daleko od slov mého sténání?
Celé dny volám, Bože můj, ty se však nehlásíš,
ani za noci nemohu najít klid.

Ty sám jsi svatý,
trůníš uprostřed izraelských chval.
Naši otcové v tebe doufali,
doufali a tys je vysvobozoval.
K tobě volali a bývali zachráněni,
doufali v tebe a nebyli zklamáni.
Já však jsem červ, ani ne člověk,
ostuda lidstva, hanba národa.
Každý se posmívá při pohledu na mě,
pošklebuje se, hlavou potřásá:

Spolehl na Hospodina, tak ať mu pomůže,
jen ať ho zachrání, když ho má tak rád!“
To ty jsi mě vyvedl z lůna mé matky,
u jejích prsů dals mi bezpečí.
Na tebe odkázán jsem od svého narození,
od matčina lůna můj Bůh jsi ty!

Nevzdaluj se mi – úzkost se blíží,
chybí mi pomocník!
Mohutní býci mě obkličují,
obstupují mě tuři bášanští.
Své tlamy na mě otvírají
jak draví řvoucí lvi!
Jak voda se roztékám,
všechny kosti mám vymknuté.

Mé srdce se vosku podobá,
rozpustilo se v nitru mém.
Patro mám suché jako střep,
jazyk mi přilnul k čelistem,
do prachu smrti srazils mě!
Smečka psů se na mě sbíhá,
obstupují mě zlosyni.

Ruce i nohy mi probodli,
všechny mé kosti se dají spočítat!
Dívají se na mě, zírají,
o moje šaty dělí se,
o moje roucho losují.
Ty však, Hospodine, nevzdaluj se mi,
ty, sílo má, mi pospěš na pomoc!

Vysvobod' od meče duši mou,
z moci psů tu mou jedinou!
Zachraň mě prosím před tlamou lva,
vyslyš mě před rohy buvola!